

ANALİZ..

https://www.facebook.com/zuhtu.akar/posts/10222739360367118?from_close_friend=1¬if_id=1615152853947854¬if_t=close_friend_activity&ref=notif

Samsun'da bir çift iki buçuk yıl önce boşanıyor. 5 yaşındaki kızlarının velayeti anneye veriliyor.

Baba şahsi ilişki kararı gereği aldığı çocuğunu işlek bir caddede anneye geri teslim ederken aralarında tartışma çıkıyor. Kadın "çocuğu bir daha sana göstermeyeceğim" diyor.

İşte o anda olanlar oluyor ve erkek kadını ağır şekilde dövüyor. Çevredekiler de kadını kurtarıyor ve adamı dövüyor.

Şu anki durum; Mahkeme 'kasten öldürmeye teşebbüs' suçundan adamı tutukladı.

Olay ilk bakışta tipik bir kadına şiddet vakası. Ölüm ile sonuçlanmaması ise büyük şans.

Ancak olayın temelindeki sebepleri analiz etmeden gerçek suçluyu bulmak imkansız.

Türk hukukundan bir kaç kesit ile analize başlamak en doğrusu.

- * Aile Mahkemesi hâkimi olaya göre önleyici her türlü tedbiri alabilir.
- * Hâkim, boşanma veya ayrılık davasının dayandığı olguların varlığına vicdanen kanaat getirmediği, bunları ispatlanmış sayamaz.
- * Tarafların bu konudaki her türlü ikrarları hâkimi bağlamaz.
- * Aile Mahkemesinde yargılamada kadın lehine pozitif ayrımcılık yapılır.
- * Velayet konusunda her çocuğun anne şefkatine ihtiyacı olduğundan velayet bu gerekçe ile anneye verilir. (Yargıtay içtihadı)
- * Eğer velayet davası boşanmadan ayrı açılmış ise başvuracağınız kanun yolu istinaf ile sınırlıdır. Yargıtay temyiz yolu kapalıdır. Oysa 4 çeyrek altın için Yargıtay yolu açıktır.
- * Velayet hakkının kötüye kullanılması velayetin değiştirilme sebebidir.

Ancak her ne hikmetse, velayet davaları yerel mahkeme istinaf derken yıllarca sürer ve kesinleşmedikçe velayet değişmez. 12 yaşında bir çocuğun velayeti için açılan davayı

kazansanız bile çocuk bu aradaki süreçte reşit olabilir ve siz çocuğunuzdan yıllarca ayrı kalabilirsiniz.

Bu dava süresince de cinsel taciz, ağır şiddet, cezaevinde hükümlü yatmak vs gibi çok önemli bir durum olmadıkça da çocuğun alıştığı düzenin korunması gerekçesi ile velayet tedbiren babaya asla verilmez.

Bu davalarda genellikle yapılan beyanlar şu şekildedir;

1. Çocuk babasından korkuyor ve gitmek istemiyor.
2. İcra ile alınması nedeni ile çocuğun psikolojisi bozuldu, tedavi ettiriyorum.
3. Baba çocuğa beni kötülüyor. Çocuk o yüzden gitmek istemiyor.
4. Baba çocuğa özel hayatımız hakkında soru soruyor. Çocuk bu yüzden gitmek istemiyor.
5. Çocuğun psikolojisi bozuldu, onu korumak için göndermiyorum.

Bu gerçek dışı beyanlar uzar da uzar. Ancak evlilik sürerken babasını çok seven, Baba ile hiç bir problemi olmayan, hatta babasının eve gelmesini dört gözle bekleyen çocuk neden babadan korksun?

Bir insan en iyi şekilde yetiştirmek için varını yoğunu, emeğini ortaya koyduğu çocuğundan nasıl ayrı durur?

Genel uygulama çerçevesinde bir yılda 768 saat yani 32 gün çocuğu ile sağlıklı bir iletişim kurabilmek için bir insana yeterli midir?

Velayet sahibi olmayan bir kişi için göremediği evladı ile her şahsi ilişki kuruluşunda her şeyin sıfırlanamayan yeniden başladığı. Bir önceki görüşmede gelinen noktanın yeniden başa sarıldığı bir hayat düzeni insana hak mıdır?

Velayet hakkının kötüye kullanılması nedeni ile çocuğunu aylarca yıllarca göremeyen bir insanın bu cezayı hak edecek suçu nedir ve neden bu kötüye kullanımın yaptırımını uygulanmaz ve velayet diğer tarafa verilmez?

Bu sorular hiç bir Aile Mahkemesi Yargıcının aklına gelmez. Gelse de vicdanını bir şekilde rahatsız etmez.

Üstelik beyan ile alınan tedbir kararlarına hiç bir talep olmadığı halde kişisel ilişki tarihleri dışında babanın çocuğu okulda dahi ziyaret etmesini yasaklayan maddeler eklenir. Kısaca yargı eliyle babalara çocuksuzluk mahrumiyeti - mahkûmiyeti tesis edilir.

En önemlisi kadınlar karşı tarafa zarar vermek için çocuğunu neden kullanır? Neden bu derece küçülür insanoğlu?

30 lu yaşlardaki bir müvekkilimin gözümün önünde çocuklarımı 4 aydır göremiyorum abi diyerek ağladığına şahidim.

Bu olayda kadın 8 yaşındaki erkek çocuğuna uzman görüşmesinde "babam kafamda 2 defa laptop kırdı" dedirtti. O çocuk bu yalandan dolayı babadan kaçıyor.

Diğer taraftan icra ile çocuk teslimi zabıtlarının birçoğunda şu ifadw geçer; "çocuk kendisini banyoya, yatak odasına kilitledi ve babanın yanına gitmemek için direndi". Bu küçücük çocuklar arası nasıl bir kanaat birliğidir ki yurdun dört bir yanında çocuklar aynı eylemi yapar? Yargı bu kopyacı saçmalığı neden görmez?

Şimdi bu şartlar altında yargının hiç bir şekilde yanında yer almayacağını iyi bilen bir kişinin "çocuğu bir daha göstermeyeceğim" sözünün karşılığındaki ruh halini, boşanma velayet nafaka vs yargılama esnasında haklı olduğu halde hakkını alamamasındaki ruh halini devlet ve yargı iyi analiz etmeli.

Adaletsizliğin ve içtihatlar yolu ile oluşturulmuş hakkaniyete aykırı hatta psikolojik etkisi ağır kararların insan ruhu üzerindeki neticesini iyi analiz etmeli.

Aksi halde gerçek müsebbipler biz daha ne yapalım ki diyerek aynı hatayı tekrar ederken bu tür olaylar artarak devam edecek ve bizler sadece kadına şiddet diyerek kınamakla vicdanımızı rahatlatacağız.

Oysa devletin ilk görevi suçun oluşum nedenlerini araştırarak suçu önleyici tedbirleri almaktır. (Örnek trafikte okul önlerine konulan hız kesici bariyerler) aksi durum suça yolu açık tutmak olur.

Şimdi soruyorum; suçlu duyumları ve yaşadığı tecrübelerle bir daha çocuğunu yıllarca göremeyeceği korkusuna kapılan ve bu ruh hali ile yapmaması gereken bir hatayı yapan baba mıdır?

Not: Bu yazı hiç bir şartta şiddetin desteklendiği yada şiddet gösterenin haklı olduğu manası ile yazılmamıştır. Aksine şiddet gösteren erkekler anlık kontrolsüzlükleri nedeni ile davasında haklı olan yüzbinlerce babanın, kocanın aleyhine bir durum oluşturarak dikkati yargı kararlarının üzerinden şiddet konusuna yönelterek bu mağdurların mücadelesine zarar vermektedir.

Av. Mehmet Ali ERSOY